

Sygn. akt: I C 10/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lipca 2021 r. w G.

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko A. C., G. C.

o zapłatę

- zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 25 716,45 zł. (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset szesnaście złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2020r do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanych na rzecz powoda odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 27 353,14 zł. (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta pięćdziesiąt trzy złote czternaście groszy) od dnia 12.05.2020r do dnia 7.07.2020r;
- umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5 054 zł. (pięć tysięcy pięć tysięcy pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 10/20

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł pozew przeciwko G. C. i A. C. o zapłatę solidarnie kwoty 29.070,99 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od kwoty 28.666,45 zł za okres od dnia 8 marca 2019r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że przysługuje mu wobec pozwanych wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie w dniu 6 grudnia 2013r. umowy kredytu w kwocie 29.070,99 zł, na którą składają się: kwota 28.666,45 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, a także kwota 404,54 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od należności głównej za okres od dnia 16 października 2018r. do 7 marca 2019r. Należności wynikające z umowy nie zostały uregulowane przez pozwanych w terminach określonych w umowie, w związku z czym powód wypowiedział umowę ze skutkiem na dzień 6 grudnia 2018 roku.

(pozew k. 4-6)

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa. A. C. zaprzeczył, aby zawierał w dniu 6 grudnia 2013 roku umowę kredytu z powodem, gdyż w tym czasie przebywał za granicą, a nie ustanowił żadnego pełnomocnika. Nadto, podniósł, że w jego małżeństwie obowiązuje ustrój rozdzielności majątkowej i dlatego nie ponosi żadnych konsekwencji z tytułu zobowiązań zaciągniętych przez żonę. Pozwany podniósł również, że nie był informowany przez powoda o sprawie, a o postępowaniu dowiedział się przypadkowo od osoby zamieszkałej pod adresem, na który błędnie skierowano korespondencję.

Pozwani podnieśli także, że zadłużenie jest przez nich spłacane, stąd wskazana w pozwie kwota zobowiązania jest nieprawdziwa. Podnieśli, że z ich strony były liczne próby porozumienia się z powodem w postaci kontaktów telefonicznych i mailowych, ale ze strony powoda nie było pozytywnej odpowiedzi na ich propozycje. Pozwani wskazali również, że w obecnej sytuacji finansowej spowodowanej następstwami pandemii (...)19 nie będą w stanie spłacać kredytu powiększonego o kolejne koszty np. komornicze. Wskazali, że mogą kontynuować spłatę w formie rat w kwocie 650 zł miesięcznie w formie sformalizowanej ugody z powodem.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 7v-8, odpowiedź na pozew k. 114-115)

W toku postępowania powód cofnął pozew w zakresie żądania łącznie o kwotę 6.950 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Ostatecznie powód domagał się zapłaty kwoty 25.716,45 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2020r do dnia zapłaty, a także zapłaty odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 27.353,14 zł od dnia 12 maja 2020r do dnia 7 lipca 2020r.

(pisma procesowe powoda z dnia 23 czerwca 2020r. k. 107-111 i z dnia 23 listopada 2020r. k. 136-138)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 grudnia 2013r. pomiędzy powodem Bankiem (...) S.A. z siedzibą w B. (jako kredytodawcą) a pozwanymi G. C. i A. C. (jako kredytobiorcami) została zawarta umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...). Na podstawie przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanym kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne na okres od 6 grudnia 2013r. do 10 czerwca 2026r. (§ 1 ust. 1 i 3). Całkowita kwota kredytu wynosiła 35.400 zł (§ 1 ust. 2). Łączna kwota 31.200 zł została uruchomiona w formie bezgotówkowej w dniu podpisania umowy poprzez wypłatę na wskazane rachunki bankowe (§ 1 ust. 5 i 6), natomiast kwota 4.200 zł została pobrana przez bank w celu kredytowania kosztu dobrowolnego ubezpieczenia (...) dla kredytobiorców (§ 1 ust. 4). Wysokość oprocentowania kredytu była zmienna i stanowiła sumę stałej w całym okresie kredytowania marży banku wynoszącej 9,29 % i stawki WIBOR 6M (§ 3 ust. 1). Raty kapitałowe i raty z tytułu odsetek płatne były w 150 równych ratach kapitałowo – odsetkowych naliczanych w systemie annuitetowym, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca w wysokości 457,05 zł. Pierwsza rata w wysokości 457,05 zł była płatna do 10 stycznia 2014r., zaś ostatnia mająca charakter wyrównujący w kwocie 453,97 zł w terminie do dnia 10 czerwca 2026 roku (§ 3 ust. 8).

W przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych naliczał odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. Każda zmiana wysokości kredytu lombardowego NBP powodowała automatyczną zmianę wysokości oprocentowania przeterminowanych rat kapitałowych z dniem wejścia w życie uchwały (...) (§ 4 ust. 10). Jako zadłużenie przeterminowane bank przyjmował zadłużenie powstałe w wyniku niespłacenia przez kredytobiorcę w umówionym terminie raty kredytu lub jej części, a także innych należności wynikających z umowy w tym opłat i prowizji (§ 4 ust. 11). Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku nie dokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie, spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listowym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania (§ 4 ust. 13 pkt 1).

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 6 grudnia 2013r. k. 34-39)

W związku z powstaniem zadłużenia przeterminowanego w kwocie 411,75 zł, pismem z dnia 16 lipca 2018r. powód wezwał pozwanych do uregulowania zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania upomnienia. Jednocześnie powód poinformował o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanego A. C.: G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu zostało zwrócone nadawcy w dniu 6 sierpnia 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16 lipca 2018r. k. 70-71, dowód doręczenia k. 50-51, kopia koperty wraz z zpo k. 72)

Pismem z dnia 20 sierpnia 2018r. powód ponownie wezwał pozwanych do zapłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 850,87 zł (kapitał 382,77 zł; odsetki 440,10 zł, opłaty 28 zł) w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania pod wszczęcia postępowania windykacyjnego. Wezwanie zostało doręczone pozwanej G. C. w dniu 24 sierpnia 2018r., a także zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanego A. C.: G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu zostało zwrócone nadawcy w dniu 7 września 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 46, dowód doręczenia k. 50-51, kopia koperty wraz z zpo k. 47-48)

Pismem z dnia 13 września 2018r. powód trzeci raz wezwał pozwanych do spłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 1.290,30 zł w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania upomnienia, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jednocześnie powód poinformował pozwanych o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie zostało doręczone pozwanej G. C. w dniu 20 września 2018r., a także zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanego A. C.: G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu zostało zwrócone nadawcy w dniu 5 października 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 13 września 2018r. k. 77, dowód doręczenia k. 75-76, kopia koperty wraz z zpo k. 78-79)

W związku z niedotrzymaniem warunków umowy o kredyt, pismem z dnia 16 października 2018r. powód wypowiedział pozwanym umowę kredytu z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało doręczone pozwanej G. C. w dniu 19 października 2018r., a także zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanego A. C.: G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu zostało zwrócone nadawcy w dniu 5 listopada 2018r.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 26, dowód doręczenia k. 41-42, kopia koperty wraz z zpo k. 44-45)

Na zadłużenie pozwanych z tytułu umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) według stanu z dnia 7 marca (...). składały się następujące należności: niespłacony kapitał w kwocie 27.860,13 zł, odsetki umowne skapitalizowane na dzień 6 grudnia 2018r. w kwocie 806,32 zł, a także odsetki karne w kwocie 404,54 zł. Po uwzględnieniu dokonanych spłat zadłużenie pozwanych wynosi 25.716,45 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg powodowego banku k. 66, rozliczenie odsetek karnych k. 52-58, karta analityczna k. 59-65)

W toku postępowania pozwani dokonali następujących wpłat:

- w dniu 1 kwietnia 2019r. w kwocie 450 zł;
- w dniu 3 grudnia 2019r. w kwocie 850 zł;
- w dniu 10 stycznia 2020r. w kwocie 1300 zł;
- w dniu 10 lutego 2020r. w kwocie 650 zł;

- w dniu 11 maja 2020r. w kwocie 1950 zł;

- w dniu 7 lipca 2020r. w kwocie 1195 zł;

- w dniu 7 lipca 2020r. w kwocie 555 zł;

(dowód: potwierdzenia przelewu bankowego k. 117-121, 128-129)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów, przedłożonych przez strony niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu orzekającego brak było podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom w postaci: umowy kredytowej, wypowiedzenia umowy wraz z dowodem jego doręczenia kredytobiorcom, wezwań do zapłaty wraz z dowodami odbioru, a także wyciągu z ksiąg bankowych. Wymienione powyżej dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych i zgodnie z treścią art. 245 kpc korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców. Powyższe domniemania nie były kwestionowane, a tym bardziej nie zostały w toku niniejszego postępowania skutecznie obalone. Zważyć należy, iż część spośród wymienionych powyżej dokumentów została przedłożona w formie uwierzytelnionych przez występującego w niniejszej sprawie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym odpisów (umowa kredytowa, wypowiedzenie, wezwanie do zapłaty). Zgodnie zaś z treścią art. 129 § 3 kpc zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania mocy dowodowej wydruków z systemów bankowych czy potwierdzeń przelewów. Strona pozwana nie wykazała bowiem w żaden sposób, aby wymienione dowody zostały w jakikolwiek sposób zmanipulowane, bądź zostały sporządzone nierzetelnie. Jak wskazuje się w orzecznictwie wydruki z historii rachunku mają charakter dokumentów elektronicznych, sporządzonych na podstawie art. 7 Prawa bankowego i nie wymagają pieczęci, ani podpisu, podlegają więc ocenie zgodnie z zasadą wskazaną w art. 245 kc. Stanowią zatem dowód tego, że bank (...) złożył zawarte w nich oświadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2019r., VI ACa 378/17, L.). Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 kpc. Wydruki komputerowe stanowią, bowiem „inny środek dowodowy”, o którym mowa w art. 308 kpc i art. 309 kpc, gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym (korespondencji e – mailowej) jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 29 września 2017r., I ACa 448/17, L.). Reasumując, w ramach swobodnej oceny dowodów Sąd doszedł do przekonania, że wszystkie powyżej wymienione dokumenty zasługują na wiarę i tworzą spójny obraz stosunku prawnego zawartego przez strony, a także jego wykonywania i zakończenia w drodze wypowiedzenia.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 1896, dalej: Prawo bankowe), art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). W myśl art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Stosownie zaś do treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną, w pierwszej kolejności należy wskazać, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie znajduje potwierdzenia zarzut zgłoszony przez A. C., iż nie zawierał on przedmiotowej umowy kredytowej. Strona powodowa złożyła bowiem do akt niniejszej sprawy odpis umowy kredytowej, w której jako kredytobiorca – obok G. C. – widnieje także pozwany. Mało tego, na umowie widnieje podpis pozwanego. A. C. nie kwestionował w toku niniejszego postępowania autentyczności tego podpisu. Z tego względu należało przyjąć za udowodniony fakt, że pozwany był stroną umowy kredytowej, a tym samym ponosi odpowiedzialność za niespłacenie wynikającego z tej umowy zobowiązania w terminie. Z tego względu bez znaczenia pozostały zarzuty dotyczące ustroju rozdzielności majątkowej obowiązującego w małżeństwie pozwanych.

Pozwany A. C. wskazywał również, że korespondencja związana z przedmiotową umową była kierowana na niewłaściwy, nieaktualny adres zamieszkania. Na dowód powyższego pozwany załączył odpis umowy użyczenia lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) zawartej w dniu 30 listopada 2018r. Powyższy zarzut również nie zasługiwał na uwzględnienie. Zważyć bowiem należy, iż w umowie kredytowej jako adres zamieszkania pozwany wskazał adres w G. przy ul. (...). W toku niniejszego postępowania pozwany nie zaferował żadnych dowodów, na podstawie których można by stwierdzić, że wskazany w umowie kredytowej adres był nieaktualny w dacie składania oświadczeń przez powoda i nie miał on możliwości zapoznania się z treścią tych oświadczeń. Podkreślić bowiem należy, iż zarówno wezwania do zapłaty, jak również wypowiedzenie zostały wysłane do pozwanego przed dniem 30 listopada 2018r., a więc przed datą zawarcia umowy użyczenia. Wypowiedzenie zostało skierowane do pozwanego w dniu 16 października 2018r., natomiast wezwania do zapłaty były wysyłane w okresie od lipca do września 2018r. Zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także, w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Jak podnosi się w judykaturze dwukrotne awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się przez adresata z jego treścią, co oznacza przerzucenie na niego ciężaru dowodu braku możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r., I PK 37/05, OSNP 2006/17-18/263). Pozwany w niniejszym postępowaniu nie udowodnił, że nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem woli powoda, albowiem na tę okoliczność nie zaferował żadnych dowodów. Z kolei, powód do akt niniejszego postępowania załączył kopie kopert zawierających przesyłki kierowane do pozwanego ostemplowane przez operatora pocztowego, zwrócone do nadawcy wobec ich niepodjęcia w terminie. Wobec niewykazania, że adres na jaki kierowana była korespondencja był nieaktualny, należało uznać, że pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią złożonych przez powoda oświadczeń, co w świetle art. 61 kc stanowi przesłankę skuteczności złożenia oświadczenia woli.

Strona powodowa udowodniła także, że zaistniały podstawy do wypowiedzenia umowy kredytowej tj. że kredytobiorcy zaniechali spłaty rat kredytu doprowadzając do powstania zadłużenia, jak również że powód dochował określonej w ustawie procedury wymaganej do rozwiązania umowy. Przede wszystkim, z przedłożonych dokumentów wynika, że na dzień 13 września 2018r. (tj. dzień skierowania wezwania do zapłaty) pozwani posiadali zaległość w spłacie kredytu w kwocie 1.290,30 zł, przy czym zgodnie z umową wysokość pojedynczej raty stanowiła w tym czasie kwotę 457,05 zł. W świetle powyższego należało uznać, że strona powodowa udowodniła, że pozwani posiadali zadłużenie względem banku, którego wysokość przekraczała wysokość dwóch pełnych rat (§ 4 ust. 13 pkt 1 umowy kredytowej), co stanowiło podstawę do rozwiązania umowy w drodze wypowiedzenia. Stosownie do treści art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu. Sąd nie dopatrył się również żadnych nieprawidłowości po stronie powoda w sposobie wypowiedzenia umowy. Jak stanowi art. 75c ust. 1 Prawa bankowego jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Stosownie do ust. 2 w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W świetle przedłożonych dokumentów nie budzi wątpliwości, że powód dochował

wszystkich wskazanych powyżej wymogów. Przede wszystkim, w dniach 16 lipca 2018r. i 20 sierpnia 2018r., a także w dniu 13 września 2018r. bank skierował do każdego z pozwanych wezwanie do zapłaty zaległości w spłacie kredytu. W ostatnim z wezwań wyznaczono kredytobiorcom termin 14 dni do spłaty zadłużenia, wskazując, że brak spłaty spowoduje wypowiedzenie umowy. W treści wezwania pouczono kredytobiorców o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wobec bezskutecznego upływu terminu przewidzianego do zapłaty zaległości, bank skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy i w dniu 16 października 2018r. skierował do pozwanych oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wskazując przyczynę rozwiązania stosunku prawnego (niedotrzymanie warunków umowy). W oświadczeniu wskazano, że umowa ulegnie rozwiązaniu z upływem określonego w umowie (...) – dniowego terminu wypowiedzenia. Termin wypowiedzenia został określony zgodnie z treścią art. 75 ust. 2 Prawa bankowego.

W ocenie Sądu strona powodowa sprostowała także ciężarowi dowodu w zakresie wysokości roszczenia. Na tę okoliczność powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, a także wydruki z systemu komputerowego (karta analityczna, rozliczenie odsetek). Jak wskazuje się w judykaturze zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a także wykaz i sposób zarachowania kilkunastu dokonanych przez dłużnika wpłat. Pozwany nie wskazał, jakie konkretnie nieprawidłowości odbierają moc dowodową takiemu dokumentowi. Pozwany, jako dłużnik, który zaprzecza prawidłowości naliczenia odsetek, jest zobowiązany do przedstawienia merytorycznych argumentów na rzecz takiego zarzutu. Ma przy tym łatwą możliwość udowodnienia terminowości dokonanych wpłat, bowiem należy założyć, że może i powinien przedstawić dowody zapłaty każdej z uregulowanych rat, z których wynikałyby terminy spełnienia świadczenia – o ile twierdzi, że terminy wpłat w zestawieniu wierzyciela nie odpowiadają prawdzie i że w konsekwencji nastąpiło nieprawidłowe naliczenie należności odsetkowej. Takich dowodów pozwany w sprawie nie przedstawił, jak i nie formułował w tym względzie konkretnych twierdzeń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018r., I ACa 278/17, L.).

W niniejszym postępowaniu pozwani wskazali jedynie, że rozliczenie nie uwzględnia wpłat dokonanych przez nich już po wniesieniu pozwu, na dowód czego przedłożyli potwierdzenia dokonania przelewów bankowych na łączną kwotę 6.950 zł. W reakcji na dokonane wpłaty powód jednak cofnął częściowo pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, ostatecznie domagając się zapłaty kwoty 25.716,45 zł i wskazując w pismach procesowych w jaki sposób zostały rozliczone dokonane przez pozwanych wpłaty. Powyższe wyliczenia - przy uwzględnieniu przytoczonych powyżej zapisów umowy kredytowej - nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Strona pozwana także nie wykazała, że rozliczenie zostało dokonane w sposób niewłaściwy, z pominięciem zapisów umowy, a także nie podnosiła, że powód nie uwzględnił jakichkolwiek wpłat. W tym stanie rzeczy należało uznać, że strona powodowa wykazała również wysokość dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Zważyć należy, iż strona pozwana powoływała się w niniejszym postępowaniu na swoją ciężką sytuację finansową, spowodowaną skutkami pandemii (...)19, wykazując przy tym chęć zawarcia ugody. Pozwani podnosili również, że nie będą w stanie spłacać zadłużenia powiększonego o koszty egzekucyjne. Wobec braku jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie sytuacji finansowej, do złożenia których pozwani zostali zobowiązani, Sąd nie znalazł podstaw ani do zastosowania moratorium sędziowskiego o jakim mowa w art. 320 kpc i rozłożenia świadczenia na raty, ani też do odstąpienia od obciążania pozwanych kosztami procesu. Poza gołosłownymi twierdzeniami o problemach finansowych, pozwani nie złożyli żadnych dowodów, na podstawie których Sąd mógłby ustalić, jakie są obecne dochody pozwanych, jaka jest wysokość ponoszonych przez nich wydatków. Nie sposób również zweryfikować twierdzeń odnośnie przyczyn rzekomo złej sytuacji finansowej, w tym czy obecna sytuacja jest następstwem pandemii (...)19. W świetle dostępnego materiału dowodowego, taka przyczyna wydaje się jednak wątpliwa. Zważyć bowiem należy, iż zadłużenie stanowiące przyczynę wypowiedzenia umowy kredytowej powstało w drugiej połowie 2019r., a więc przed ogłoszeniem stanu epidemii. Nadto, w okresie epidemii pozwani dokonywali wpłat w wysokości nawet blisko 2.000 zł. Bez przedstawienia dowodów Sąd nie był w stanie stwierdzić, czy pozwani są w stanie spłacić

należność w całości, czy też możliwa jest spłata zadłużenia w ratach. Z podobnych przyczyn Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanych kosztami procesu.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 69 Prawa bankowego i art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim – Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 25.716,45 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2020r do dnia zapłaty, a także odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 27.353,14 zł od dnia 12 maja 2020r do dnia 7 lipca 2020r.

W pozostałym zakresie, Sąd umorzył postępowanie na mocy art. 355 kpc w zw. z art. 203 kpc, w związku z częściowym cofnięciem pozwu przez powoda. Oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 kpc Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 5.054 zł, na którą składają się: opłata sądowa od pozwu (364 zł + 1.454 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda w stawce minimalnej (3.600 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Zważyć należy, iż pozwani winni zostać uznani za stronę przegrywającą niniejszy spór także w odniesieniu do kwoty o jaką powód cofnął pozew. Powyższa czynność procesowa była bowiem skutkiem częściowej spłaty zadłużenia już po wniesieniu pozwu. Zważywszy, iż przed wytoczeniem powództwa pozwani byli kilkakrotnie wzywani do zapłaty, należało uznać, że dali powód do wniesienia pozwu.